

Rachel Renée Russell

PRIETRANKOS dienoraštis

Ne itin
ilgo ir laimingo
gyvenimo
istorija

Alma littera

ANTRADIENIS, BALANDŽIO 1
AŠ VĖLUOJU! VĖLUOJU! – 7.22 val.

AAAAAAAAAA ☹!!!

(Čia aš rėkiu iš apmaudo ir pykčio!)

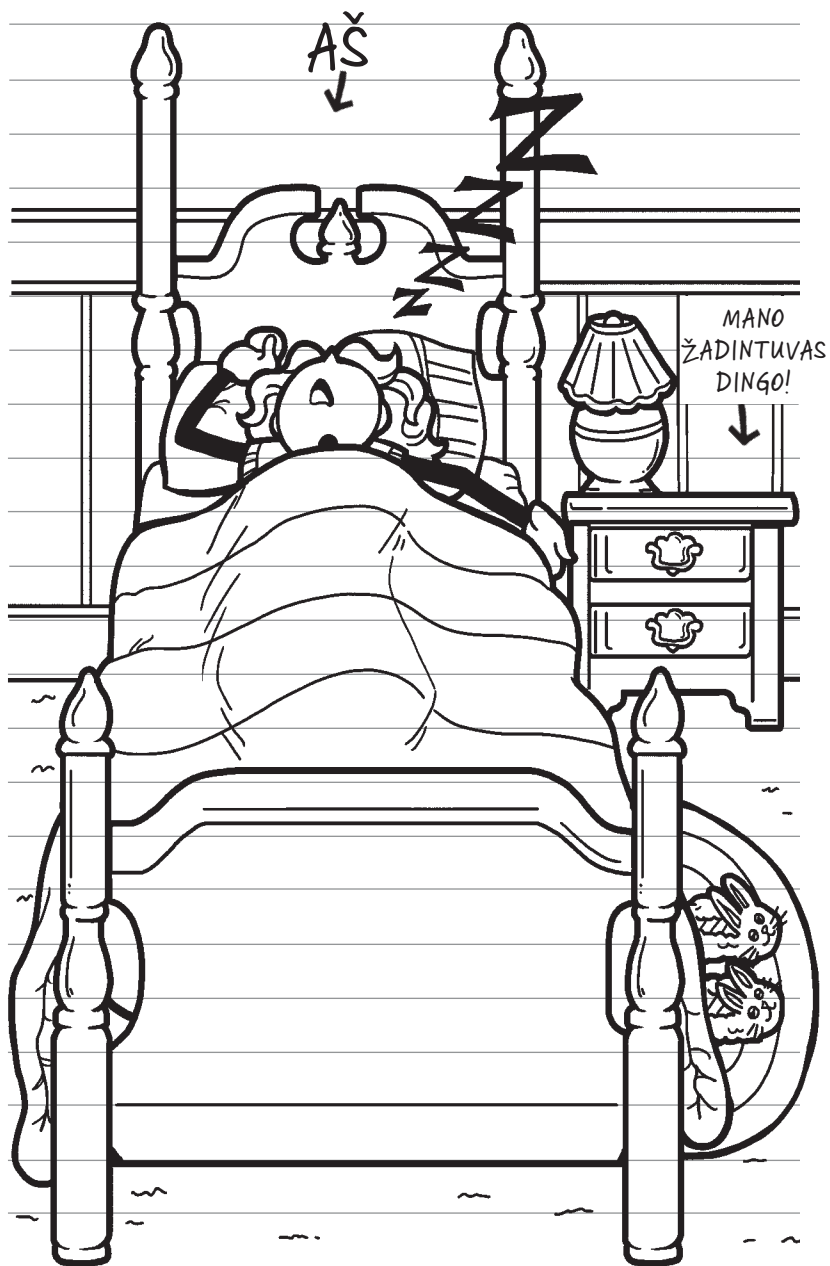
Neitikėtina: aš pramiegojau! IR VĖL! Dabar tikriausiai pavėluosiu į mokyklą! Ir KODĖL?! Nes mano nedorėlė sesutė Brajana naktį įsliūkino į mano kambarį ir nu-gvelbė žadintuvą!

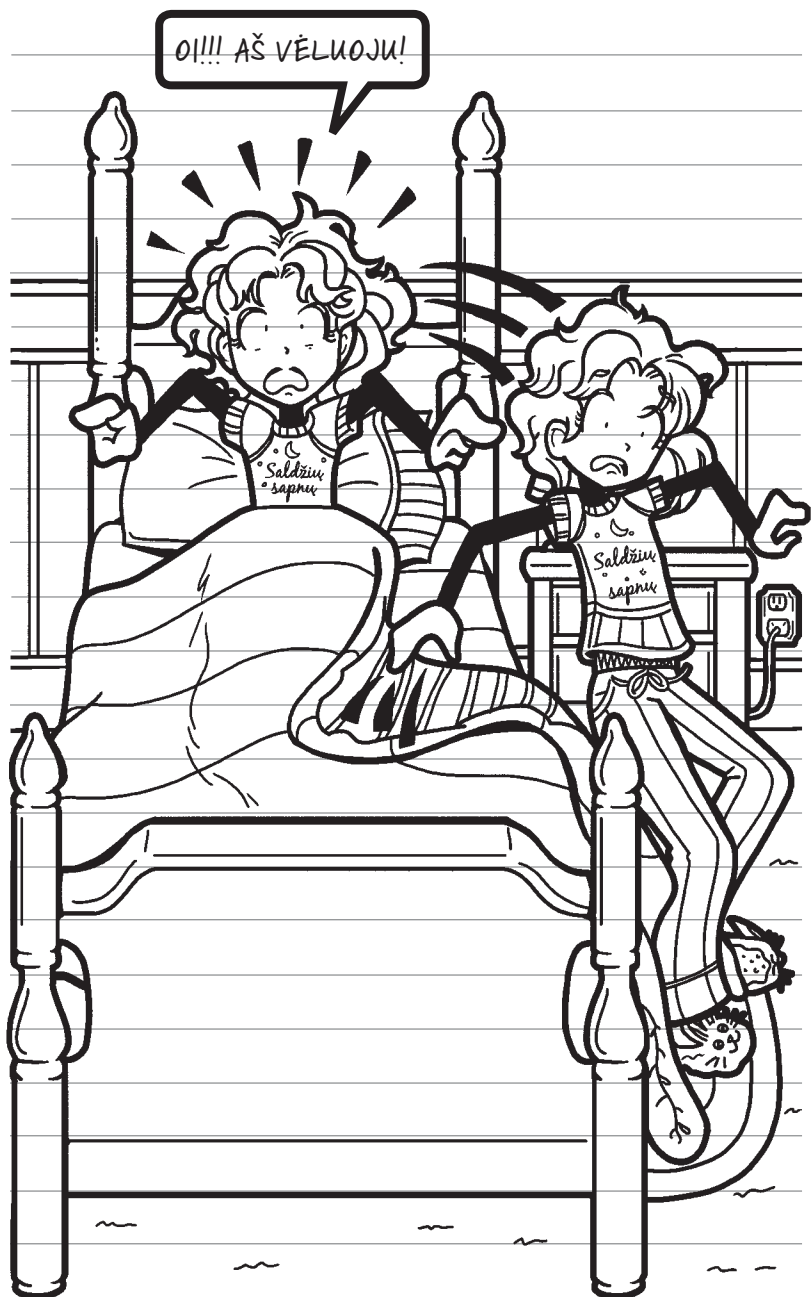
Jai jo prireikė, kad spėtų kuo anksčiau atsikelti ir susitepti sumuštinį su žemės riešutų sviestu, džemu ir marinuotais agurkėliais – neštis pietums į mokyklą. TAIP! Ji prisikrauna ant jo dar ir AGURKŲ!

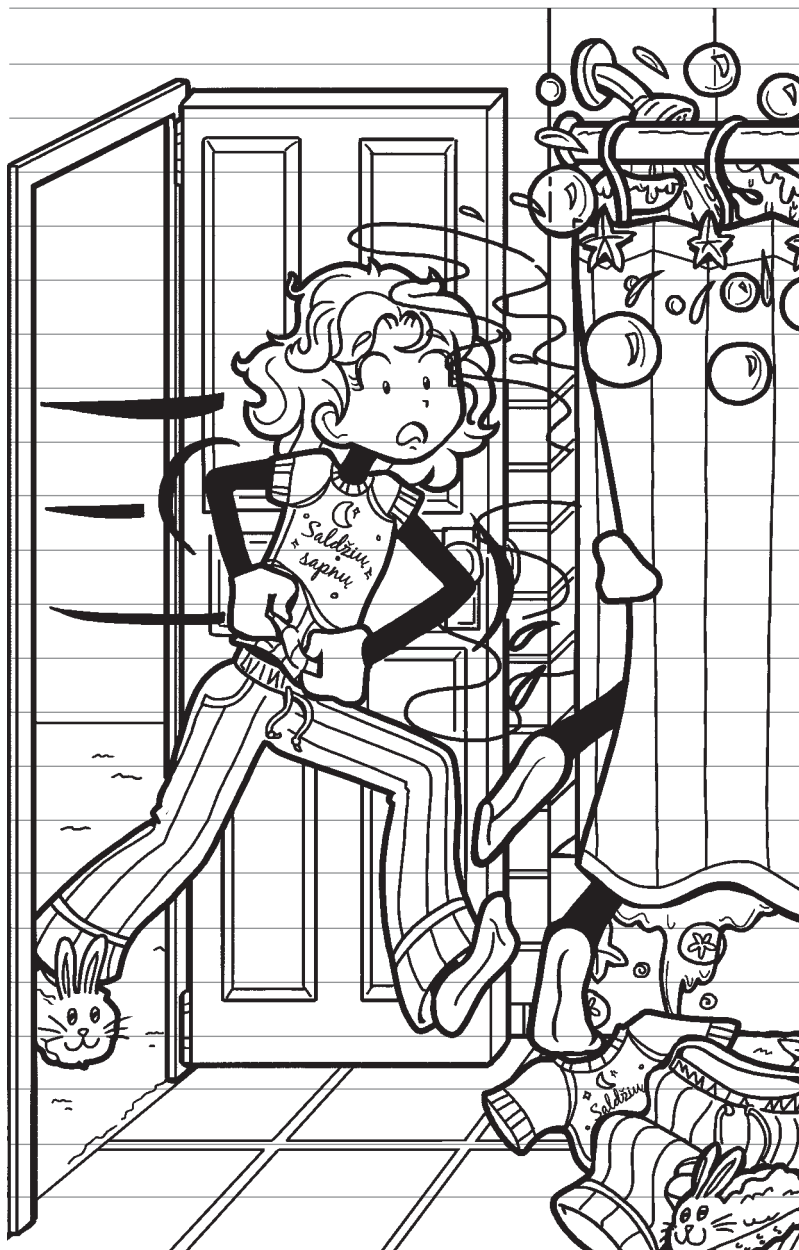
Nė nebežinau, nuo ko mane labiau PURTO: nuo Braja-nos ar nuo jos šlykštaus sumuštinio!

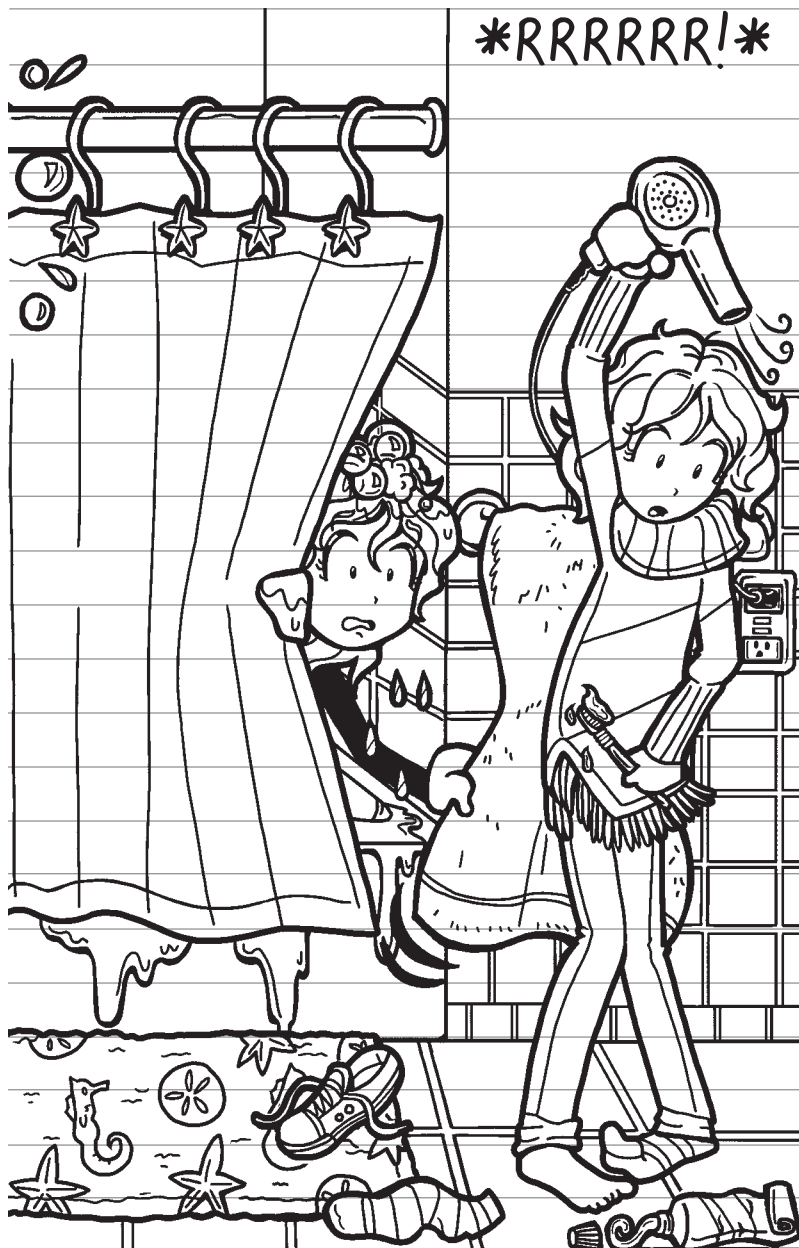
Šiaip ar taip, man liko mažiau nei trys minutės palįsti po dušu, išsiplauti galvą, susišukuoti, apsirengti, susikrauti daiktus, pavalgyti, pasitepti lūpas blizgiu ir ĮSLĖKTI!

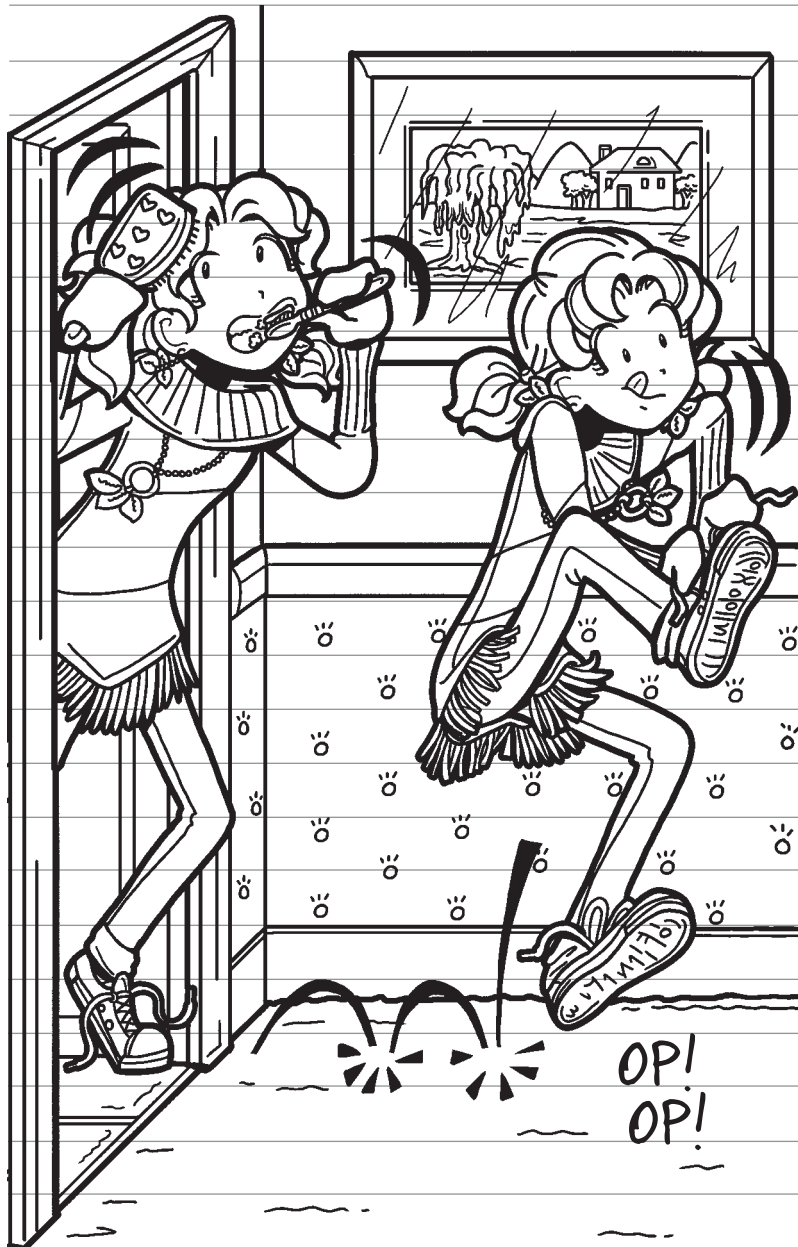
Štai kaip prasidėjo ši itin SUMAUTA diena...

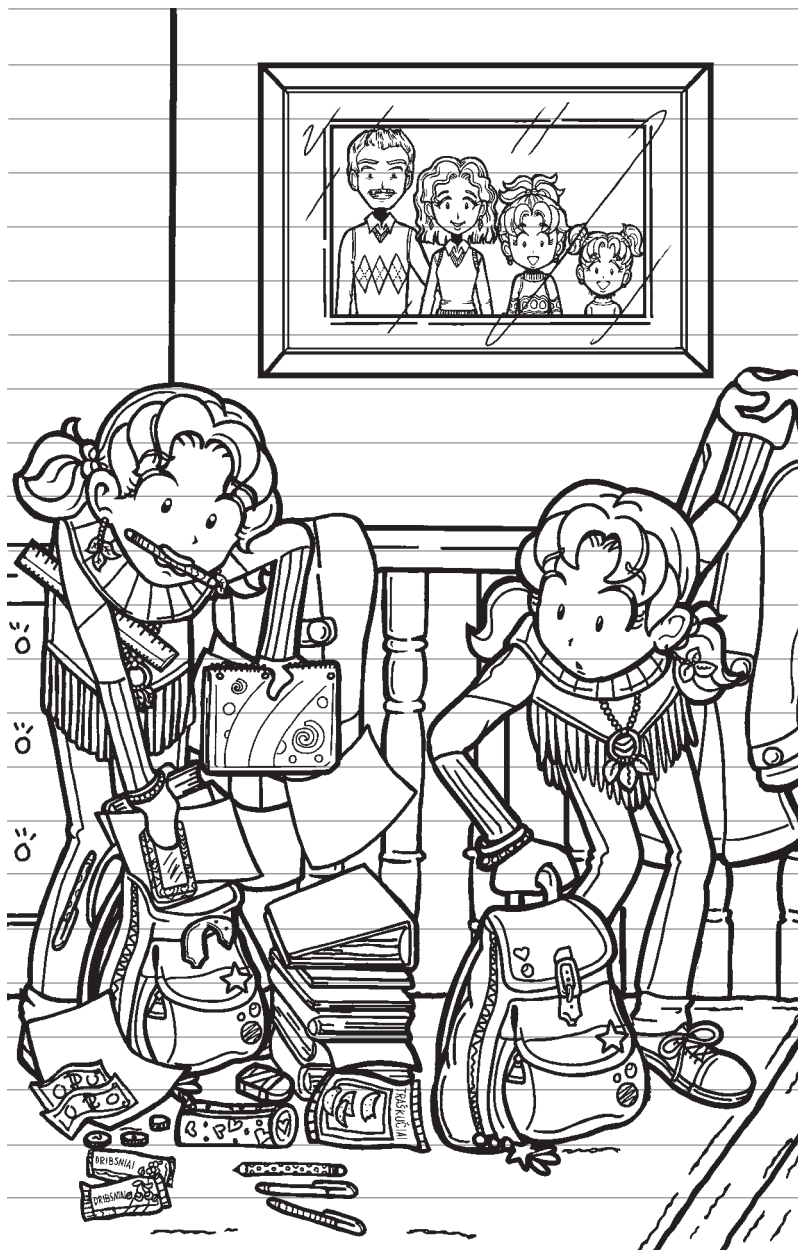

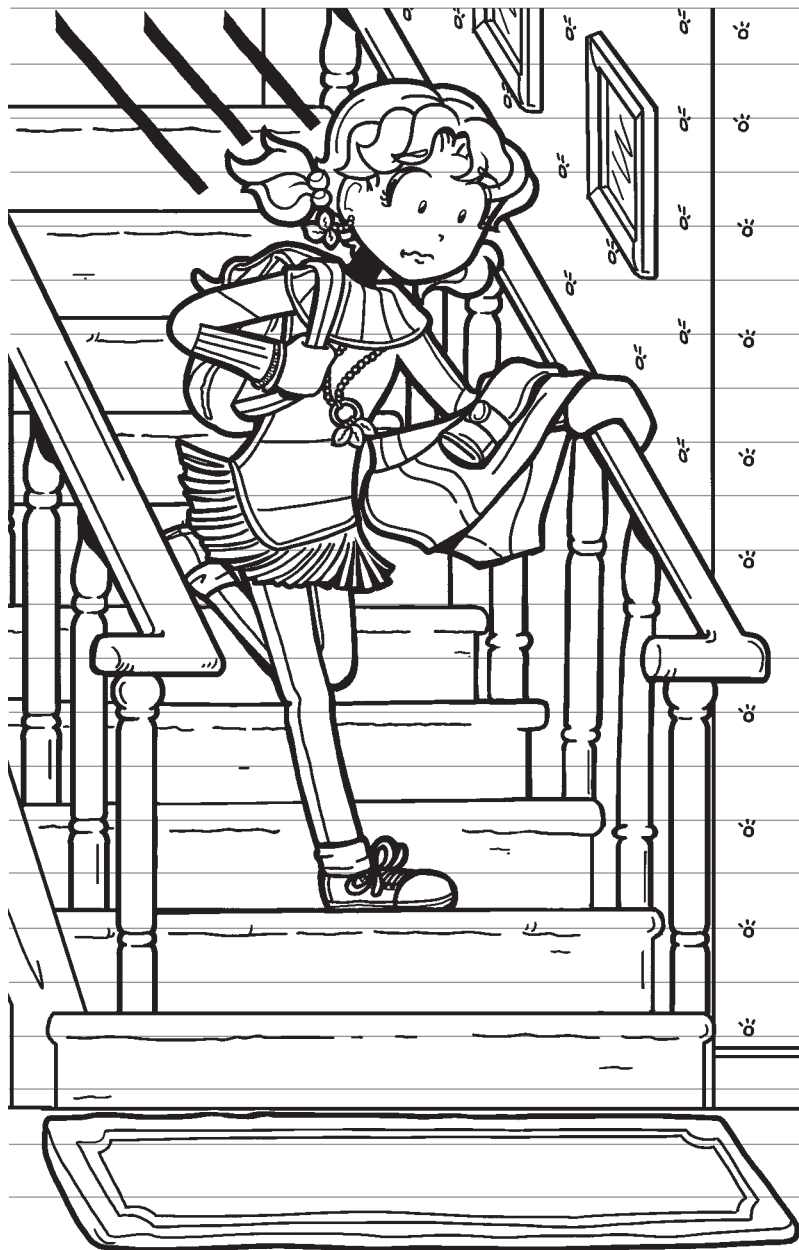

VAJE! Susiruošiau į mokyklą per dvi minutes ir devyniolika sekundžių! Ko gero, tai NAUJAS vėlavimo į mokyklą pasaulio rekordas!

Nutariau vilktis naująjį savo megztinį, apkraštuotą dailiais kuteliais. Ištikus DU mėnesius taupiau, kad galėčiau nusipirkti jį „SWEET 16“ – madingoje parduotuvėje paauglėms prekybos centre.

Dabar, prisiminusi šios dienos rytą, matau jo GERĄJĄ ir BLOGĄJĄ pusę.

Kokia būtų GERŲJ?..

Diena prasidėjo taip BAISIAI, kad buvau visiškai TIKRA, jog BLOGIAU būti NIEKAIP nebegali 😊!

O kokia BLOGŲJ?..

Pasirodo, aš skaudžiai KLYDAU dėl GEROSIOS!

MŪŠIS PER PUSRYČIUS – 7.25 val.

O VARGE! Aš taip NIRŠAU ant Brajanos, kam nukniso mano žadintuvą, kad net garas švilpdamas ėjo man iš AUSŲ!..

Man žiauriai norėjosi sugrūsti ją į didelę dėžę ir išsiųsti į Saldainių princesės salą, kur iki gyvenimo galo mėžtų savo mylimų mažųjų vienaaragių kakučius.

– Brajana! Ar tu ir vėl nukniaukei mano žadintuvą?! – surikau. – Dabar AŠ pavėluosiu į mokyklą, ir TU būsi kalta!

– Ne aš paėmiau tavo žadintuvą, o panelė Parkerija! Ji mano, kad tau būtina nors kartą GERAI IŠSIMIEGOTI! Ar bent pažiūrėjai į veidrodį, kaip atro dai? – išdrožė Brajana ir kyštelėjo man liežuvį.

– Panelė Parkerija MANO, kad man reikia išsimiegoti?! Atleisk, Brajana, bet panelė Parkerija nieko negali MANYTI. Ji paprasčiausiai neturi SMEGENŲ, nes yra pieštinė lėlė! – atšoviau.

– O ir LABAI turi! – nenusileido Brajana. – Ji sako, kad eis į lėlių mokyklą ir pasidarys dar protingesnė, o TAU reikia žutbūt pakliūti į TV laidą „Atsisveikink su bjauriu veidu“!

„O! Ne! Negali būti! ☹!!!“ – pamaniau aš. Neįtikėtina, kad panelė Parkerija ŠITAIP šnekėtų apie mane. Tuo su JA pačia reikės atsisveikinti! Va paimsiu rašiklį ir pripaišysiu jai ūsus. O tada pažiūrėsim, KIENO veidas bus baisėsnis – MANO ar JOS!

Brajana lyg tyčia tupėjo virtuvėje prie stalo, susidėjusi priešais save riešutų sviestą, džemą ir marinuotus agurkėlius: rengėsi viską krauti ant savo šlykščiojo sumuštinio...

BRAJANA TEPASI SAVO ŠLYKŠTŲJĮ
SUMUŠTINĮ!

– Gal ir tau vieną sutepti, Nike? Labai skanu! Va, IMK! – pareiškė Brajana ir pakišo sumuštinį tiesiai man po nosim.

Aš net susigūžiau, pamačiusi tą gličią varvančią bjaurastį...

FUI! Jis DVOKĖ dar baisiau, nei atrodė. Tai buvo sumišęs riešutų sviesto, džemo ir... hm... perrūgusių agurkų kvapas ☹!

– Hm... ačiū, ne! – išspaudžiau pakraupusi.

– Nagi, atsikąsk! Bent truputį! – įkalbinėjo Brajana, toliau mojuodama sumuštiniuman prieš nosį. – Tau PATIKS!

– Ne, Brajana! Žinai, man dingo apetitas! Vos pažvelgus į tavo sumuštinį GALUTINAI prapuolė noras valgyti!

– TIKRAI? O jis labai skanus! – kikenos sau Brajana.

Aš tik pavarčiau akis iš apmaudo, žiūrėdama į tą mergiūkštę.

Kažin, kurios žodžio „NE“ dalies ji niekaip negali suprasti?!

Man norėjosi visa gerkle rėkti: Atleisk, Brajana, bet...